

„Ђао, ти!“ – Пјумини/Марини

Интернет, инстаграм и разне друштвене мреже. Поруке лете преко екрана. Па ко још данас пише писма? Али, ето, ја баш због тога читам књиге.

Заинтересовало ме је како девојчица на духовит начин представља себе дечаку који јој се допада. Писмо ми личи на почетак детективског романа. Микелов први одговор на табли ме је искрено насмејао. Сложила бих се са Виолом док наметљиво пише о оном што воли. Лале су тако нежне и поделила сам њено задовољство према жељи за букетом. Сетим се себе док читам како стално нешто запиткујем. Као старом пријатељу обраћала се Микелу и причала му о свом детињству и другарима. Њена љубомора је урнебесна, док описује девојчицу са великим плавим очима која по њој смрди, а Микел јој је посветио пажњу. Одушевљава ме како Микел стрпљиво одговара на њена питања. Увек јој даје нежне и умирујуће одговоре. Симпатичан ми је начин на који објашњава зашто је у писмима ословљава са Еулалија. Преведено са грчког, она која говори добро. Ко би одолео таквом ласкању? Као на филму он пристаје на игру дописивања. Прави је Шерлок у покушају да открије тајну њеног идентитета. Дивно је што јој се стално удвара на једиствен начин. Симпатије, свиђање и љубљв су претворили у игру речи. Лепо ми је и што између њих има и мало задиркивања. На Виолу се дури попут детета, јер га је назвала малим мрмотом. Али ме, као и њу, Микел осваја својим великодушним праштањем. Временом је склопио слагалицу, иако је Виола направила праву заврзламу. Сладак је када коначно разоткрива ко је она. А, опет, обоје су заинтересовани да њихова игра и даље траје. Захвална сам им на томе.

Изградили су љубав на поверењу једног у друго. Њихов потпуно нов и духовит начин упознавања ме је насмејао и орасположио.